

Kárpáti Áronné Kislánykorában



Ez a képem 1930-ban készült Budapesten. Zsidó iskolába jártam a Wesselényi utca 44-be. Oda jártam egészen harmadikig [vagyis elemibe és a polgári iskola harmadik osztályáig]. Az iskolában jól tanítottak. Volt héber nyelv és irodalom. Tanultunk a Bibliából meg az imakönyveket meg különböző énekeket, imákat. Fordítottunk is, és mindenfélét kellett tudni, de hát amikor kijártuk ezt az iskolát, nem sokat foglalkoztunk vele a továbbiakban. Akkor nagyon nagy divat volt a zsúr. Az édesanyámnak elég jó kapcsolata volt a szülőkkel, úgyhogy sok zsúrba hívtak. Csak zsidó barátnőim voltak. Minden adott volt ahhoz, hogy zsidó társaságom legyen: apám a hitközségnél dolgozott, a Rumbach Sebestyén utcai templom épületében laktunk, én a zsidó iskolába jártam. Délután a tanulás, meg jött egy-egy barátnő, így teltek a délutánok. Olvasni sokat olvastunk. Édesanyám szerette a könyveket. Később a mostohatestvéremmel, Rózsával jártunk könyvtárba. Mindig megbeszéltük, hogy ki megy a könyvtárba. Ő is szeretett olvasni, én is. Egy emeleten laktunk a samesszal [templomszolga], annak volt egy lánya, és hozzájuk járt mindig egy varrónő. Ha kellett nekünk valami, az édesanyám szólt, hogy hozzánk is jöjjön, mert valamit kell varrni. Az édesanyám nagyon nagy súlyt fektetett arra, hogy mindig nagyon jól öltözött legyek, és volt a Király utcában egy üzlet, ahol lehetett kapni fiatal lányoknak való ruhákat, oda jártunk. 12-13 éves

voltam, amikor édesanyám meghalt. Az édesapámmal maradtunk ketten. Én annyira nem bírtam az egyedüllétet, hogy sokszor bementem az irodába, ahol az édesapám dolgozott a hitközségnél, s ott lefeküdtem, és sokszor úgy vitt haza félig alva. Szóval nem volt jó, mert szegény drága anyám borzasztóan elkényeztetett. Amikor 14 éves voltam, apám újra megnősült.